

Når Herrens Ånd viger
Asbjørn Aavik - "Vraget sølv"

Om en af dommerne, Samson, hedder det:

- *Og Herrens Ånd begyndte at drive på ham i Dans lejr mellem Zor'a og Esjtaol* (([Dom. 13,25](#))).

Ser vi dette vers i dets sammenhæng heri Dommerbogen, ser vi, at ordene siges om ham, da han tog den store opgave op med at redde Israels folk af filisternes hånd. Herrens Ånd blev hans udrustning. Foran i det trettende kapitel læser vi om, hvordan denne søn blev givet forældrene ved et Guds under. Fra tronen der oppe var der lige fra undfangelsen lagt en guddommelig plan for mandens liv og gerning.

Derfor kommer Herren fra opgavens første dag ham nær. Hans Ånd begynder at drive ham.
Drive på ham!

Herrens Ånd - Den hellige Ånd - kom ikke på et flygtigt besøg. Heller ikke som et tillæg til noget - et eller andet ligesom føjet til - en ekstra håndfuld fra købmandens skuffe, så der bliver overvægt. Nej, ordet fortæller, at Herrens Ånd overtog ledelsen. Begyndte på én gang at drive.

I Den nye Pagt, i Det nye Testamente gentager apostelen Paulus det sådan:

- Men drives I af Ånden, er I ikke under loven ([Gal. 5,18](#))

Drives!

Her har vi det samme ord. I min kinesiske bibel er det oversat med ledes. Og i Den nye Pagt, hvor vi har hele Guds vilje og råd givet os i Den hellige Skrift, leder og vejleder Den hellige Ånd altid ved Ordet. Ved det driver han os som troende i dag. Derfor er det så vigtigt, at vi daglig fordyber os i Skrifterne. For Jesus sagde jo om Den hellige Ånd, at han skulle vejlede disciplene til hele sandheden.

Og så må vi ikke overse eller glemme denne Åndens gerning i vort liv. Heller ikke forsømme at forkynde den. Så trist at opdage, hvor ofte vi glemmer at tage det med, når vi er på prædikestolene. Det var denne gave ovenfra, der blev Samsons udrustning, kraften i hans tjenestetid. Uden den var han som alle andre unge mænd i hans samtid.

Men kun et kort tidsrum - tyve år. Så lang blev hans dommertid i Israel. Lederen. Folkets fører - kaldet af Herren selv.

Hvad skete efter disse tyve store, gode og stærke år i denne leders liv?

Jo, han tog ind til en skøge, og blev der. Om det skæbnsvangre ved opholdet i Dalilas hus for et Herrens sendebud til folket, siger Skriften:

Så dyssede hun ham i søvn imellem sine knæ og kaldte på en mand, som ragede hans syv hovedlommer af. Da blev han svagere og svagere, og kræfterne veg fra ham.

- Derpå sagde hun: Filisterne er over dig, Samson! Da vågnede han og tænkte: Jeg skal nok slippe fra det ligesom de andre gange og ryste det af mig! Men han vidste ikke, at Herren var veget fra ham ([Dom. 16,19-20](#)).

Veget fra ham ...

Samson var nu sine fjenders fange - bundet og blindet. Før drevet af Herrens Ånd og udrustet ved hans vældige kraft. Nu drevet af den fjende, han var kaldet til at overvinde og udrydde.

Det er dybt tragisk.

Og Skriften skjuler det ikke for os. Samsons historie er givet os til advarsel, til forskrækkelse og opvågning. Hans ophøjelse og hans dybe nederlag givet os her i denne bog til selvransagelse og sønderknuselse.

Bibelens budskab skal altid gøre os urolige, som på en speciel måde tjener med Ordet i Guds rige hjemme og ude på missionsmarkerne. Vi må ikke lege med vor frelse, vor forløsning og vor åndsudrustning. Det var i Dalilas skød, Samson tabte sin kraft.

I det ydre var han stadig en kæmpe, da han blev overmandet af fjenden. På den måde var der ingen forandring at se. Hans nederlag var på den indre front. Han vågnede op i skøgens hus, og troede, at alt var som før. Også denne gang skulle han sejre over Herrens fjender. Hans tjeneste og opgaver skulle nok lykkes.

I stedet vågner han op til det store selvbedrag!

Vegef fra ham.

De samme ord bruges om kong Saul, som vi har talt om i denne bog. Lad os gentage dem her:

- Efter at Herrens Ånd var vegef fra Saul, plagedes han af en ond ånd fra Herren ([1. Sam 16,14](#)). Der er noget bedrøveligt, tungt og trist i selve ordet. Det er lodsens, som må gå fra borde, forlade broen i storm eller tåge, før skibet er i sikker havn. Ikke fordi han vil eller ønsker det, men fordi kaptajnen om bord er selvrådigt og ikke vil rette sig efter den lokalkendte lods.

Om Den hellige Ånd sagde Peter, at Gud giver denne gave til enhver, der adlyder ham ([Ap. G. 5,32](#)).

Også Paulus tager dette tema op i sine breve til de menigheder, han var med til at grundlægge:

- Bedrøv ikke Guds Helligånd, som I blev besejlet med til forløsningens dag ([Ef. 4,30](#)).
- Udsluk ikke Ånden ([1. Tess. 5,19](#)).

Disse ord taler til os om en Åndens »nedtrapning« af sin gerning i os ([Ef. 5,18](#)). Hans mål gennem hele mit liv er at få lov til at »optrappe« sin gerning i mig. Men min egen vilje og selvrådighed hindrer ham. Det fører til en Åndens bedrøvelse. Det fører så til udslukning. Ikke ved min legemlige død. Det kan ske midt under min vandring på jord. Halvejs fremme, eller kun en tredjedel mod livets slutning.

Det sidste, Skriften siger os om kong Saul og dommeren Samson, er dette:

- Herrens Ånd veg fra dem.

De fortsatte med at leve, men ...

Du og jeg kan fortsætte i menigheden. Jeg kan fortsætte med at prædike, rejse som missionær og forkynder. Men det hele er sorte og døde kul på en gammel ovnrørst. Engang var det glødende kul, som en engel havde hentet fra Himmelens alter.

I Salmernes Bog har vi en gribende bøn af kong David ([Salme 51](#)). Han var kommet langt ud mod afgrunden - efter nederlagenes vej ligesom kong Saul. Men han var ydmyg nok til at standse og lytte til en lille og ukendt profet, Natans stemme. Vender så om og skynder sig frem for nådens trone til opgør og tilgivelse.

Derefter beder han:

- Gud, tag ikke din hellige Ånd fra mig! Da er der håb - og fremtid. Og bliver Herren nødt til at trække sig ud fra en menighed, vige fra et hjerte, bliver han alligevel stående lige uden for døren. Så nær, at han fortsat kan banke på den. Og tale. Hvad han siger uden for døren, råber ([Johannes Åbenbaring 3,20](#)) ikke.

Måske du hører denne stemme netop nu.

Når jeg læser min bibel, er der så mange, mange ting, som prøver kræfter i mig. Griber, og vil ikke slippe igen. Blandt alt dette går der en dyb og stærk sandhed gennem hele Skriften. Denne: Den treenige Gud kan kun bo og virke i det hjerte, det sind og den sjæl, som er bøjet og sønderknust. Igen og igen siger Herren, at sådan må det være, om han skal kunne herliggøre sit store navn gennem og ved os - sine børn på jorden.

I vor søgen efter Gud giver Gud os to adresser. Det var profeten Esajas, som fik lov at meddele jorden det:

- Thi så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis navn er »Hellig«: I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden bøjedede for at kalde de bøjedes ånd og de knustes hjerte til live ([Es. 57,15](#)).

- I højhed og hellighed ...

Det er hans første adresse. Og det må være højt og udskilt fra alt andet, der hvor Gud bor. Og Esajas havde fået et lille glimt ind i dette som ung profet, da han en dag kom inden for tempeldørene. Da havde han et syn, som forandrede hele hans liv. Han så Herren sidde på en høj, høj trone, og hans slæb fyldte templet ([Es. 6,1](#)).

Det er muligt, at Guds folk i dag på ny har behov for at komme inden for disse tempelporte for at skue Herren, den ophøjede, på hans trone. Standse lige inden for døren, hvor vi møder den yderste flig af hans tronkåbe. Slå vore øjne ned i dette stærke lys fra hans bolig.

- Hos den, som er bøjet og knust i ånden.

Det er den anden adresse, han meddeler sin profet. Også der bor han.

Men kun der.

Fra en sådan bolig viger han ikke - for at blive i det, vi har talt med hinanden om før.

Og hvorfor netop i en sådan bolig?

Jo, Herren ønsker altid at være virksom, hvor han tager ind for at bo. Gennem hele livet vil han arbejde med mig som troende og som missionær. Grundlaget og fortsættelsen er hans forløsning og sejren fra Golgata. Det, han arbejder med, er, at dette store må slå ned og slå ud i mit liv i vandring og tjeneste for ham. Det er juvelen, han sliber ved modgang og vanskeligheder. Det er diamanten, han hugger til, når det, jeg møder i livet, smerter mig til marv og ben. Juvelen og diamanten skal passe ind i hans kongediadem. Ikke i mit eget selvlavede med glans fra mit intellekt, mine kundskaber eller dygtighed på mange områder.

Apostelen Paulus tog en gang fortsættelsen fra Esajas op:

- Mine børn, som jeg atter føder med smerte, indtil Kristus har vundet skikkelse i jer! ([Gal. 4,19](#)).

Dette er hans mål med den livslange sønderknuselse og det evigt nedbøjede, han ønsker at finde hos sine børn på jorden - vinde sin egen skikkelse i os. Da må vi være som ler i hans hænder. - Var det ikke det sind, som forsvandt hos kong Saul som årene gik? Og var det ikke det samme, der fældede kæmpen Samson? Og som helt op til i dag har fældet så mangen en forkynder, og de mange, mange Guds børn, som begyndte bøjet og ringe som den unge Saul.

Hvornår stod Jesus frem ved brylluppet i Kana? Det var, da alle kar var tomme. Da der ikke længere var et eneste lille bæger tilbage i karrene, og nye gæster stadig strømmede til. Nu træder han til. Han må have tomme kar. Han gør kun undere dér, hvor vi har nået bunden i vor egen dygtighed, hvor vi stiller os ved siden af de hjælpeløse tjenere ved det store bryllup i Kana i Galilæa.

Her finder forkynderen trøst.

- Jesus, jeg har ikke mere vin! (For at blive i teksten).

Da fylder han mine tomme kar.

For adressen, han opgiver, fører mig til dette hjem i Galilæa - ind i en situation, hvor der er mangel. Fra det hus viger Herrens Ånd ikke! Nu må dette ikke blive misforstået af dig, som er ung og tror på Jesus og følger ham. For det er muligt, du siger noget i denne retning: Ja, er det sådan, så må det sande kristenliv være temmelig trist og mørkt. Gå sønderknust og nedbøjet livet ud.

Nej, sådan er det ikke.

Disse mennesker er de lykkeligste og gladeste Guds skabninger, jeg har mødt på denne jord.

- Deres færd er som floden ...

Sådan skildrer Skriften disse pilgrimme.

En flod flyder stille, men er bred, dyb og kraftig. Intet kan standse den. Ingen dæmning holde den fangen. Da bryder den bare et nyt leje til sit dybe, rige liv.

Du, som er ung, har aldrig mødt ham. Men i mine unge år havde vi her i landet - sammen med mange andre - en kendt forkynder, som hed Ludvig Hope. Landskendt. Alle huse fyldtes, hvor han kom frem.

Da jeg var hjemme fra Kina efter min første periode derude, blev jeg bedt om at deltage sammen med denne mand ved et stort møde. Efter det store formiddagsmøde med sprængfyldt kirke var

Hope så underlig tavs. Indelukket. Så lille. Ud på eftermiddagen siger han til denne unge missionær:
- Nu må vi bede til Gud! Døren sprang ikke op for mig i kirken! Budskabet nåede ikke ned til dem, der kom.

Vi faldt begge på knæ.

Og hvor gammel jeg end bliver, glemmer jeg aldrig, hvordan denne store forkynder knælede ved nådens trone i stor nød over sig selv, og et nødråb om åndsmagt, sådan at budskabet måtte nå frem til folk, når han om en lille time igen skulle gå på prædikestolen.

Og Herren kom til os om eftermiddagen i en fyldt kirke - til stormødet - til sin tjener. For mandens adresse var nr. 3500 i Sønderknuselsens gade.

Men i den samme gade med det samme nummer var vi lige efter samlet i venners kreds. Stuerne fulde. Og denne vært var i sådan et velsignet godt humør. Han stod i en døråbning og fortalte fra sit liv. Mange komiske og vittige oplevelser. Manden gnistrede af humor. Det smittede ud til alle kroge. Man lo og glædede sig sammen. Tørrede en glædeståre. Og så måtte man lige efter igen le over mandens humor og evne til at fortælle glimt fra livets lyse og i gode hverdag.

Og Herren på tronen strøg ikke denne mands gadenummer af sin adresseliste, selv om han i dette gode vennelag havde fået stuerne til at genlyde af god kristen glæde.

(Kapitel 12 i "Vraget sølv" af Asbjørn Aavik - Dansk Luthersk Forlag 1976 - Shafan 22-10-15)
